

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Hejwowska
Sędziowie:	SA Marcjanna Górską SA Krystyna Smaga (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Katarzyna Sugier	

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. w Lublinie

sprawy A. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Agencja (...) w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o należności z tytułu składek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 27 lutego 2014 r. sygn. akt IV U 178/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i oddala odwołanie;

II. oddala apelację w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. trzema decyzjami z dnia 18 grudnia 2012 r, na podstawie art. 34 ustawy z dnia 30 października 2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r Nr167, poz. 1322 ze zm.) w związku z art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r Nr 205, poz. 1585 ze zm.) stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązującą płatnika składek Agencję (...) w W. w roku składkowym obejmującym odpowiednio okresy: od 1 kwietnia 2010 r do 31 marca 2011 r (decyzja nr (...)), od 1 kwietnia 2011 r do 31 marca 2012 r (decyzja nr (...)) i od 1 kwietnia 2012 r do 31 marca 2013 r (decyzja nr (...)) podwyższa się o 50%.

W uzasadnieniu decyzji podał, że zostały one wydane w oparciu o analizę złożonych przez płatnika składek „informacji o danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe (...) za ostatnie trzy lata poprzedzające dany rok składkowy oraz złożonej 21 listopada 2012 r korekty za rok 2009, w której wykazano liczbę poszkodowanych w

wypadkach przy pracy ogółem wyższą, niż w dokumencie złożonym pierwszorazowo. W informacji (...) za 2009 r, złożonej 11 lutego 2010 r, wykazano liczbę poszkodowanych w wypadkach przy pracy „0”, natomiast w korekcie złożonej 21 listopada 2012 r wykazano „1”. Korekta została złożona w wyniku kontroli ZUS. Na podstawie błędnych danych zawartych w złożonych informacjach (...), organ rentowy ustalił dla płatnika składek w wymienionych okresach stopy procentowe na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości 0,80%, tj. niższe od tych, które powinny być ustalone na podstawie prawidłowych danych - 0,94%. Mając na uwadze powyższe i art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ZUS za zasadne uznał ustalenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w powyższych okresach składkowych w wysokości 150% stopy procentowej, ustalonej na podstawie prawidłowych danych z obowiązkiem opłacenia tych składek z odsetkami za zwłokę.

W odwołaniu od wydanych decyzji A. Z. prowadzący działalność pod nazwą Agencja (...) w W., zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Przyznał, że doszło do nieprawidłowego określenia obowiązującej płatnika stopy procentowej składki wypadkowej na skutek podania w informacji (...) błędnych danych co do liczby osób poszkodowanych w wypadkach przy pracy. Nie kwestionował obowiązku odprowadzenia z odsetkami różnicy składek należnych, a faktycznie odprowadzonych. Wskazał, że sytuacja nie była świadomym działaniem, ale wynikała z przeoczenia jego pracownika i dlatego nie może to prowadzić do automatycznego nałożenia na płatnika sankcji określonej w art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej. Błąd ten był wynikiem niezawinionego działania płatnika i dlatego nie zachodzi podstawa do naliczenia stopy procentowej na cały rok składkowy w wysokości o 50% wyższej. Ponadto sytuacja taka zdarzyła się płatnikowi po raz pierwszy, a wcześniejsze kontrole nie wykazywały żadnych nieprawidłowości w zakresie płatności składek.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie, powołując się na przepisy prawa i argumentację zawartą w zaskarżonych decyzjach.

Postanowieniem z 24 stycznia 2014 r Sąd Okręgowy połączył sprawy z odwołań ubezpieczonego od wymienionych decyzji, zarejestrowane pod sygnaturami akt: IV U 178/13, IV U 179/13 i 180/13 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą akt IV U 178/13.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r Sąd Okręgowy w Siedlcach:

I zmienił zaskarżoną decyzję nr (...) i ustalił, że stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek Agencję (...) w W. w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2010 r do 31 marca 2011 r nie ulega podwyższeniu o 50 %,

II zmienił zaskarżoną decyzję nr (...) i ustalił, że stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek Agencję (...) w W. w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2011 r do 31 marca 2012 r nie ulega podwyższeniu o 50 %,

III zmienił zaskarżoną decyzję nr (...) i ustalił, że stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek Agencję (...) w W. w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2012 r do 31 marca 2013 r nie ulega podwyższeniu o 50 %.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że A. Z. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Agencja (...) z siedzibą w W.. W dniu 11 lutego 2010 r płatnik składek przekazał organowi rentowemu informację (...) za 2009 r, zawierającą dane do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe. Wykazał, że w 2009 r nie wystąpiły wypadki przy pracy, gdy faktycznie miał miejsce jeden wypadek. Przedmiotowy dokument przygotowała pracownik płatnika B. P.. Przyczyną podania danych nieodpowiadających stanowi faktycznemu było przeoczenie pracownika.

W oparciu o przekazaną informację organ rentowy ustalił stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe za okresy składkowe od 1 kwietnia 2010 r do 31 marca 2011 r, od 1 kwietnia 2011 r do 31 marca 2012 r i od 1 kwietnia 2012 r do 31 marca 2013 r w wysokości 0,80%. Przy przyjęciu prawidłowych danych co do liczby wypadków przy pracy

w firmie płatnika składek stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe w powyższych okresach powinna wynosić 0,94%. Fakt niewykazania w dokumencie (...) za 2009 r. zaistniałego wypadku przy pracy został ujawniony przez organ rentowy w toku kontroli przeprowadzonej u płatnika składek od 21 do 23 listopada 2012 r. W następstwie ustaleń organ rentowy wydał zaskarżone decyzje, w których stwierdził podwyższenie stóp procentowych składki na ubezpieczenie wypadkowe w powyższych okresach składkowych o 50% (decyzje nr (...) z 18 grudnia 2012 r).

Sąd zważył, że odwołania A. Z. podlegały uwzględnieniu.

Sąd przytoczył art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz.1322 ze zm.), zgodnie z którym jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31 (do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe), co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej, ustalonej na podstawie prawidłowych danych, a płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

W sprawie niesporne jest, że w przekazanej organowi rentowemu informacji (...) za 2009 r. płatnik składek nie podał informacji o wypadku przy pracy, który miał miejsce w tym roku w prowadzonej przez niego firmie. Okoliczność ta spowodowała, że ZUS ustalił stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w trzech następnych okresach składkowych w wysokości niższej od tej, która byłaby ustalona w oparciu o prawidłowe dane. Następnie, z chwilą ujawnienia tej okoliczności, zastosował wobec płatnika sankcję przewidzianą w powyższym przepisie. Sąd doszedł do przekonania, że takie działanie organu rentowego nie uwzględniało całokształtu okoliczności sprawy. W szczególności nie zważył on, że działanie płatnika jakkolwiek nieprawidłowe, nie było działaniem intencjonalnym, nakierowanym na wprowadzenie organu w błąd, a wynikało z omyłki pracownika. W orzecznictwie sądów aktualny jest pogląd, że choć w powyższym uregulowaniu przewidziano, iż następstwem przekazania danych niezgodnych ze stanem faktycznym jest obowiązek zapłacenia podwyższonej składki, to nie jest to odpowiedzialność absolutna. Ustawodawca posługuje się bowiem pojęciem danych nieprawdziwych, a nie danych nieprawidłowych. W przypadku danych nieprawdziwych chodzi o zawinione zachowanie płatnika, ukierunkowane na wprowadzenie organu rentowego w błąd. Dlatego w sprawie o podwyższenie składki na ubezpieczenie wypadkowe nie można abstrahować od przyczyn i okoliczności, dla których płatnik składek wadliwie przekazał dane (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 5 września 2013 r. w sprawie III AUa 207/13, Lex nr 1372374).

Sąd stwierdził, że przyczyną przekazania przez płatnika składek wadliwych danych było przeoczenie pracownika przygotowującego dane. Sąd uwzględnił argumentację odwołującego się, że jego zamiarem nie było wprowadzenie organu rentowego w błąd w celu ustalenia niższej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Z protokołu kontroli u płatnika składek wynika ponadto, że przekazanie nieprawidłowych danych w informacji (...) za 2009 r. było jedynym uchybieniem płatnika.

Mając na uwadze całokształt powyższych okoliczności Sąd uznał, że odwołania płatnika składek zasługują na uwzględnienie i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając wyrokowi naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 34 ust. 1 i ust. 3 w związku z art. 31 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322), poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że nie ma podstaw do podwyższenia płatnikowi stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, ponieważ sankcję finansową pociąga za sobą jedynie przekazanie organowi rentowemu nieprawdziwych danych ukierunkowanych na wprowadzenie organu w błąd w zakresie niezbędnym do skalkulowania wysokości tej składki, a nie tylko nieprawidłowych danych.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Apelujący podniósł, że nie do przyjęcia jest uznanie, iż wykazanie w informacji (...) za 2009 r, że nie było żadnych poszkodowanych w sytuacji, gdy okazało się, że była w wypadku przy pracy poszkodowana tylko jedna osoba, jest drobnym błędem, czy zwykłą pomyłką ze strony płatnika. Za drobne błędy w aktualnym orzecznictwie uznawano pomyłki matematyczne, bądź błędy powstałe przy zmianach programów komputerowych. Ponadto za drobną, zwykłą pomyłką można by ewentualnie uznać to, że płatnik składek pomylił się o tą jedną osobę w sytuacji, gdy osób poszkodowanych w wypadkach ogółem byłoby kilkanaście czy kilkadziesiąt. Natomiast danym stanie faktycznym można by było równie dobrze zadać pytanie, czy u płatnika składek zdarzył się jakikolwiek wypadek przy pracy, czy była jakakolwiek poszkodowana osoba z tytułu wypadku przy pracy i odpowiedź płatnika brzmiałaby: nie, żadnego wypadku przy pracy nie było.

Zdaniem organu rentowego taka „pomyłka” to zawinione zachowanie płatnika, ukierunkowane na wprowadzenie organu rentowego w błąd, a nie jak stwierdził Sąd obiektywna pomyłka. Ponadto poza winą umyślną rozróżnia się winę w postaci rażącego niedbalstwa, niedbalstwa i winy nieumyślnej. Pojęcie winy jest więc pojemne.

Skarżący podkreślił, że nie uważa, iż odpowiedzialność płatnika składek następuje w każdym przypadku podania nieprawdziwych danych, prowadzących do zaniżenia wysokości należnych składek. Nie ma uzasadnienia dla wymierzania tej sui generis kary bez oceny okoliczności będących przyczyną wadliwości informacji. Ale trzeba mieć również na uwadze, że wynikająca z art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej sankcja będzie miała zastosowanie do płatnika, który ponosi winę, nawet w jej najlżejszym stopniu (culpa levissima) za przekazanie nieodpowiadających prawdzie danych. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2012 r, I UK 207/11).

W ocenie skarżącego, Sąd lakonicznie w uzasadnieniu wyroku stwierdził, że nastąpiło przeoczenie ze strony pracownika płatnika, że nie było po stronie płatnika składek zamiaru wprowadzenia w błąd. Sąd meriti zbadał tylko, czy przekazanie nieprawidłowych danych obarczone było winą umyślną. Nie wziął natomiast pod uwagę innych postaci winy, a ustalenie winy, nawet tej w najlżejszym stopniu prowadzi do zastosowania wobec płatnika składek sankcji. Płatnik składek ponosi winę w przekazaniu nieprawidłowych składek na ubezpieczenie społeczne co najmniej w stopniu winy nieumyślnej i sankcje wynikające z decyzji organu rentowego winny mieć zastosowanie wobec płatnika składek.

Apelujący argumentował, że nie ma podstaw, by stwierdzać, że jedynie w przypadku umyślnego działania płatnika składek - w sytuacji nieprawidłowego ustalenia liczby ubezpieczonych, bądź grupy działalności (niezgodnych ze stanem faktycznym) - za które można by przypisać winę płatnikowi składek ZUS władny byłby wydać decyzję w przedmiocie wymierzenia płatnikowi składek sankcji w postaci ustalenia stopy procentowej składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych (art. 34 ust. 1 w związku z art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r Nr 167, poz. 1322 ze zm.) (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 10 września 2010 r, III AUa 1/10).

W toku postępowania apelacyjnego ZUS wyjaśnił w piśmie procesowym, że nieprawidłowości występujące w Informacji (...) za 2009 r miały wpływ na wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za trzy kolejne lata składkowe obejmujące okresy rozliczeniowe od 1 kwietnia 2010 r do 31 marca 2011 r, od 1 kwietnia 2011 r do 31 marca 2012 r, od 1 kwietnia 2012 r do 31 marca 2013 r. Zgodnie z art. 27, art. 31 ust 5 ustawy z dnia 30 października 2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r Nr 167, poz. 1322 ze zm.), stopę procentową składki na ubezpieczenia wypadkowe ustala się na rok składkowy na podstawie danych przekazanych przez płatnika składek za trzy kolejne lata kalendarzowe. W związku z powyższym przy ustalaniu stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe na rok składkowy obejmujący okres rozliczeniowy:

- od 1 kwietnia 2010 r do 31 marca 2011 r zostały uwzględnione dane wykazane przez płatnika składek w informacjach (...) złożonych za lata 2007, 2008, 2009,

- od 1 kwietnia 2011 r do 31 marca 2012 r zostały uwzględnione dane wykazane przez płatnika składek w informacjach (...) złożonych za lata 2008, 2009, 2010,

- od 1 kwietnia 2012 r do 31 marca 2013 r zostały uwzględnione dane wykazane przez płatnika składek w informacjach (...) złożonych za lata 2009, 2010, 2011.

Odnosząc się do pisma procesowego ZUS A. Z. podał, że nie neguje podwyższenia składki wypadkowej za lata 2010 - 2013. Decyzjami ZUS z dnia 25 listopada 2012 r, z tytułu nie wykazania 1 wypadku w 2009 r, została podwyższona składka z 0,80% na 0,94% za okresy od 1 kwietnia 2010 r do 31 marca 2011 r, od 1 kwietnia 2011 r do 31 marca 2012 r, od 1 kwietnia 2012 r do 31 marca 2013 r. Podwyższona składka została naliczona, dokonano korekt rozliczeń z ZUS i przekazano należną kwotę, tj. 3490,82 zł wraz z odsetkami w dniu 31 grudnia 2012 r. W dniu 18 grudnia 2012 r otrzymali ponowne decyzje ZUS podwyższające składkę na lata 2010 - 2013 o 50% i od tych decyzji odwołał się do Sądu Okręgowego, uznając je za krzywdzące. Agencja (...) jako płatnik nie miała żadnego interesu, aby świadomie zataić 1 (słownie: jeden) wypadek w pracy. Wnioskodawca podkreślił, że jest to fakt przeoczony przez pracownika, a dodatkowe kary uznał za niezasadne.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest częściowo zasadna.

Stan faktyczny sprawy jest bezsporny. Ubezpieczony A. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Agencja (...), składając w dniu 11 lutego 2010 r deklarację dotyczącą ubezpieczenia z tytułu wypadków przy pracy podał, że w 2009 r nie było w jego firmie wypadków przy pracy, podczas gdy zdarzył się jeden taki wypadek. Miało to wpływ na zaniżenie składki, którą winien opłacić ubezpieczony na ubezpieczenie społeczne wypadkowe za kolejne trzy lata.

Sporne było w sprawie czy do ubezpieczonego ma zastosowanie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r Nr 167, poz. 1322 ze zm.).

Przepis ten mówi, że jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

Art. 31 ustawy stanowi zaś, że kategorię ryzyka dla płatnika składek ustala się w zależności od ryzyka określonego wskaźnikami częstości: 1) poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem; 2) poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich; 3) zatrudnionych w warunkach zagrożenia (ust. 3). Kategorię ryzyka dla płatnika składek ustala się na podstawie danych, o których mowa w ust. 3, przekazanych przez płatnika składek za trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe (ust. 5). Dane, o których mowa w ust. 3, płatnik składek przekazuje do dnia 31 stycznia danego roku za poprzedni rok kalendarzowy (ust. 6).

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie podkreślał, że wprowadzona przez art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej - za nieprzekazanie danych lub przekazanie nieprawdziwych danych - instytucja podwyższenia stopy procentowej składki na cały rok składkowy do wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych jest sankcją o charakterze represyjnym (penalnym) (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011 r, I UK 15/11, OSNP 2012/15-16/199, z dnia 21 lutego 2012 r, I UK 207/11, Lex nr 1130156). Wprowadzenie niniejszej sankcji miało na celu zdyscyplinowanie płatników składek. Instytucja ta pełni również ważną rolę prewencyjną. Sąd Najwyższy wskazywał również, że podmiot, który wadliwie wypełnia swój obowiązek musi mieć możliwość obrony i wykazania, że niedopełnienie tego obowiązku było następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. W sprawie o podwyższenie składki na ubezpieczenie wypadkowe nie można abstrahować

od przyczyn i okoliczności, z powodu których jednostka wadliwie przekazała informacje (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011 r (I UK 15/11).

Zatem tylko przyczyny wadliwego zgłoszenia danych, za które płatnik nie ponosi odpowiedzialności (niezawinione), mogą go zwolnić z sankcji wynikającej z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Przy czym z omawianego przepisu płynie domniemanie winy płatnika w sytuacji, gdy przekazane dane nie odpowiadają prawdzie. W sposób istotny wpływa to na rozkład ciężaru dowodu. To płatnik składek ma wykazać, że zgłoszenie nieprawdziwych danych nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych. Wynikająca z przepisu sankcja będzie miała zastosowanie do płatnika, który ponosi winę, nawet w jej najlżejszym stopniu (culpa levissima) za przekazanie nieodpowiadających prawdzie danych (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2012 r, I UK 207/11).

Ubezpieczony w niniejszej sprawie nie wykazał żadnych szczególnych okoliczności, które wskazywałyby, że podanie nieprawdziwych danych nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych. Okolicznością taką nie jest pomyłka pracownika wypełniającego deklaracje ubezpieczeniowe, które to deklaracje są sprawdzane i podpisywane przez ubezpieczonego. Nadto skorygowanie nieprawidłowości nastąpiło dopiero w wyniku kontroli ZUS.

Wobec powyższego przepis art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej znajduje zastosowanie w realiach niniejszej sprawy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał podstawę do zastosowania sankcji tego przepisu w okolicznościach sprawy.

Jednak, w ocenie Sądu Apelacyjnego, przepis art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej nie upoważniał organu rentowego do podwyższenia składki na ubezpieczenie wypadkowe do wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych przez okres trzech kolejnych lat składkowych. Przepis ten wprost stanowi, że stopę procentową składki podwyższa się na cały rok składkowy. Mowa jest zatem w przepisie o jednym roku składkowym.

Przepis art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej ma charakter kary i podwyższenie składki do wysokości 150% stopy procentowej za trzy lata stanowiłoby nałożenie trzech kar za to samo przewinienie.

Czym innym jest kara z art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej, a czym innym ustalenie kategorii ryzyka ubezpieczeniowego i podstawowej składki na ubezpieczenie wypadkowe na podstawie danych za trzy kolejne, ostatnie lata kalendarzowe, o których mówi art. 31 ustawy.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny częściowo uwzględnił apelację i na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie, uznając iż decyzja ustalająca podwyższenie składki do wysokości 150% stopy procentowej za jeden rok składkowy jest prawidłowa (pkt I wyroku). Natomiast na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację w pozostałej części, bowiem rozstrzygnięcie w punktach II i III zaskarżonego wyroku odpowiada prawu, gdyż nie ma podstaw do nałożenia sankcji na płatnika za drugi i trzeci rok składkowy (pkt II wyroku).